

סמל אבוטבול יוסף
2046789

בן דינה ו אברהם
נולד בתש"י 1950

התגייס לצה"ל באוגוסט 1970
שרת בגדוד "הبوكעים הראשון" (51)
נפל ב- כ"ו תשרי תשל"ג 22.10.1973
בקרבת על חרמון.

יוסי אַבּוּטְבָּל

יוסי, בן דינה ציל וברחתם, נולד בשנת תשיי (1950) בקדנסקי שפדרוקו, ח'ו. היה בן שעשלהה המשפחה ארעה והתיישבה קריית-שמעונה. יוסי למד גניזת הספר הישורי ע"ש הרמב"ם קריית-שמעונה, וושחיגע לשיטות לימודיו גניזת הספר העממי נפטרת אמו וחותירה אחראית שלוש גנות ושלושה בניים יתומים. יוסי המשיך בלימודיו בבית-ספר התיכון הדתי "המתמיד" ועשה בתפקיד רג' בפי עדות מורה היה תלמיד טוב, חוץ וממושמע, מקיים מצאות התורה, אכילת נפש ואכילת רוח". מידות האצילות צינו את יוסי והן גם קבעו את ברירת הפקצע ניעד לעצמו - חינוך. הוא עבר לירושלים ללימוד במדרשה למורי בית-ספר תיכון, ובשנת 1969 סיים את לימודיו בחצחה והוסמך למורה. כדי להתמחות במקצועו למד בבית-ספר הממלכתי-דתי בעפולה. הרבה תחביבים היו ליוסי. הוא עסק בטניס-שולחן ובכדורסל, בארכיגת שטיחים וביצירת תכשיטים וכל רגע פנוי הקדיש לקריאה בתחום הפסיכולוגיה והחינוך. יוסי גויס לצה"ל בסוף אוגוסט 1970 ולאחר האימון הבסיסי סיים קורס מפקדי כיתות וקורס מש"ק מקלים. בעת שירותו הסדיר כסמל מחלקה, הצעין בטוב-לבו, בחמיותו ובידגתו לא רק למחלكتו כי אם לפולגה כולה. כל שדרש מחייב דרש מעצמו. הוא הקפיד שאנשיו יתלפנו אל ביתם, ודאג לאספקה שתגיע בזמן ובכמות מספקת, למשחקים, ספרים ולשקי. באחת התקירות בגבול סוריה, לפני מלחמת יום-הכיפורים, נחת פג' על ריכוז הדלק של המוצב ופרצה להבה אדירה. יוסי לא חיכה לפקוודה, יצא ראשון ורץ להפעיל את מטפי הכבוי. עוד פג' נפל לא הרחק ממנו והוא נפצע קל ונשלח לטיפול רפואי. באותוليل חזר למוצב. כשהגיע מועד שחوروו, הצעין הכל, כי ידעו שמשחרר לא רק מפקד טוב, אלא בעיקר חבר נאמן לחיליו.

במרץ 1973 שוחרר יוסי מהשירות הסדיר ומיד התקבל כמורה מן המניין בבית-ספר התיכון "המתמיד" בקריות-שמעונה. מרותה שהיה מורה תקופה קצרה מאוד, הכירוהו הכל. הוא היה לתלמידיו אח, חבר, אב ומחנך וסייע לתלמידים שהתקשו בלימודים ללא תשלום. הוא ראה את ייעודו בחינוך ודאג לא רק לנערים, אלא גם למשפחותיהם. אותה עת לא הוכח עדין ליחידת מילואים, כי שוחרר אף חודשים מספר לפני-כן. כאשר פרצה מלחמת יום-הכיפורים הציבו לו מפקדיו להישאר בבית עד שיקבל צו-קרה. יוסי פנה לקצין-העיר ולא נח ולא שקט עד שבירר את מיקומה של ייחידתו הקודמת, ומיד יצא לדרכ' - לרמת הגולן. מפקדיו ופקודיו של יוסי הופתעו ושמחו מאוד כאשר הגיע. כמו במטה קסם השתנו

הענין - יוסי פרג לכהן. מפתחיו חביתה היו קאריטם ומעודדים וכאשר עמד לצאת לחופשה, נודיע על השיבוי לכבות את פסגת חרמון. ביום כי בתשרי תשל"ד (22.10.1973) עמדח הפעולה לחתבע. הקשר, שצערן היה לחצרף לפכו, נפצע. יוסי לקח את מכשיר הקשר ועלה. כאשר הגיעו אל הפסגה הודיעו למפקדו - "הגענו", אך כיוון שלא הייתה מפה בידו, ירה צורו באוויר, וכאשר ראה המג"ץ עד תיכון הגיעו, הריעו: "אתם שדים משחת, החזוקו מעמד עד שנגיע אליכם". אז השיב יוסי: "נפגעתתי". הכוח שהגיע אל היחידה, מצא את יוסי הרוג ליד מכשיר הקשר. יוסי הובא למנוחות-עלמות בבית-העלמין בקריות-شمונה. השאיר אחריו אב, שני אחים ושלוש אחיות.

כתב עליו מورو: "גבורתך, יקירינו, לא תסולא בפז; חיפשת את ייחוזתך שלוש יממות ואת מלחמת ישראל לחמת"; במכתו אל המשפחה השכלה, כתוב מפקדו: "מלחמות יום הכיפורים הייתה לא ספק הקשה במלחמות ישראל... הקרב על חרמון היה אולי הקרב הקשה ביותר במלחמה זו. בנכם שנפל בקרב זה, נלחם יחד עם חברי, כפי שנלחם מי שיודע למען מה הוא נלחם, באומץ ובגבורה, במסירות וברבה. לא ננסה, כי לא נוכל, לנחמה על אובדן בנכם, למרות שגט לנו, חברי בגדי "הبوكעים" הראשון יש הרגשה של אבדן בן לוחם, הרגשה המלאה תחושת כבוד על שזכינו שבנכם נלחם בשורותינו וכבוד למשפחה שכלה בן זהה.

המשפחה תרומה ספר-תורה להנצחת זכרו.

"יהי זכרו ברוך"

מבצע קינוח – פיבוש מוצב החרמון

למרות כשלון החתקפה ב 8 באוקטובר 1973 היה ברור למפק"ל, להפיק פיקוד צפון, למחי"ט גולני, ללוחמיה ולמפקדייה, כי יש לעשות ניסיון נוספת לכיבוש שטח חיוני זה, שערך הצבאי אסטרטגי היה רב יותר. לא בכדי כי ילווחמי חטיבת גולני את המוצב הישראלי הגדול

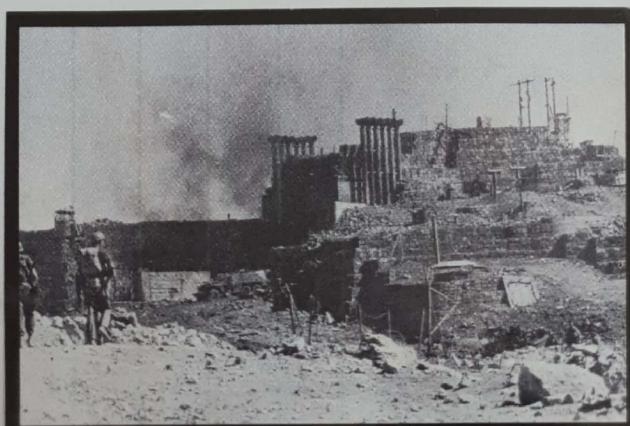
בכף החרמון "העינויים של המדינה". היו במוצב החרמון, הגדול והחשוב במוצב צה"ל בחזיות הצפון, מתקני התרעעה, מתקני תצפית ומתקני בקרה מושכללים ביותר של חילות האויר, הקשר והמודיעין. הפעולה לשחרור מוצב החרמון נזנחה מספר פעמים, עד שנitinן היה לרכז כוחות מתאימים וסייעו אווריילריו. בימים 19 ו-20

באוקטובר 1973 היה חשש, כי לא יהיה אפשר לבצע את הפעולה בתוך שתי יממות כמתוכן בשל מגז האויר הגרוע. המשמעות על הפקת האש הכללית העומדת בפתח והידיעות כאילו 40 מאנשי המוצב עדים נערם בគומה התחתונה ומשיכים בלחימה, הביאו את שר הביטחון משה דיין לכל החלטה להורות למפק"ל לבצע את הפעולה בליל ה-21-22 באוקטובר 1973. בלילה שלפני הפעולה (ליל ה-20.10.1973) כבר התמקמה תצפית מיחידת סיור נבחרת, ב"מעפה שלגים", ורשות תכנון המבצע והתייחסו עם חיל האויר.

מבצע "קינוח" תוכנן כמבצע דו-חטיבתי מתואם להתקפת לילה, שייבוצע על ידי חטיבת גולני וחטיבת הצנחנים (בפיקוד אל"ם חיים נאדל) בסיווע מסיבי של חיל האויר ובסיוע מסיבי של חיל האויר ובסיוע ארטילרי Zusammend. ראשונה הופעלה כבר בשעות אהה"צ (21.10.73) חטיבת הצנחנים, שהונחהה במבצע מוסך במספר סבבים של מסוקים במרומי החרמון בעורף הסורים, והחלה בכבוש הרכס מצפון לזרום. שה"כ הונחו כ-600 צנחים (תחילה הגוזד של סא"ל חזי שלח ואחר כך הגוזד של סא"ל אלישע לשם), שכבשו במשך הלילה את כל יעדים מול התנדבות קלה יחסית והשלימו את ההשתלטות המלאה על "מוצב הפיתולים", "מוצב הצוק" ו"מוצב החרמון" הסורי. בפעולה נהרגו שני צנחים.

בערב ה-21 באוקטובר 1973 הופעלה חטיבת גולני שוב בהתקפה ישירה בשני ציריים, כוח רגלי וכוח ממונע, מאזור הכפר הדרוזי מגידל שמס אל עבר מוצב כף החרמון. הקרב היה ארוך ועקוב מדם, ונמשך בהפגנות קצרות כל אחת לילה. החילים הסורים, שהיו מאומנים ומצוידים היטב, נערכו בעמדות שלוטות, רובי כפולן מחוץ למוצב. חיילי גולני נלחמו הפעם בקרב על "העינויים של המדינה" בעקבות מיוונית במנינה.

מוצב החרמון

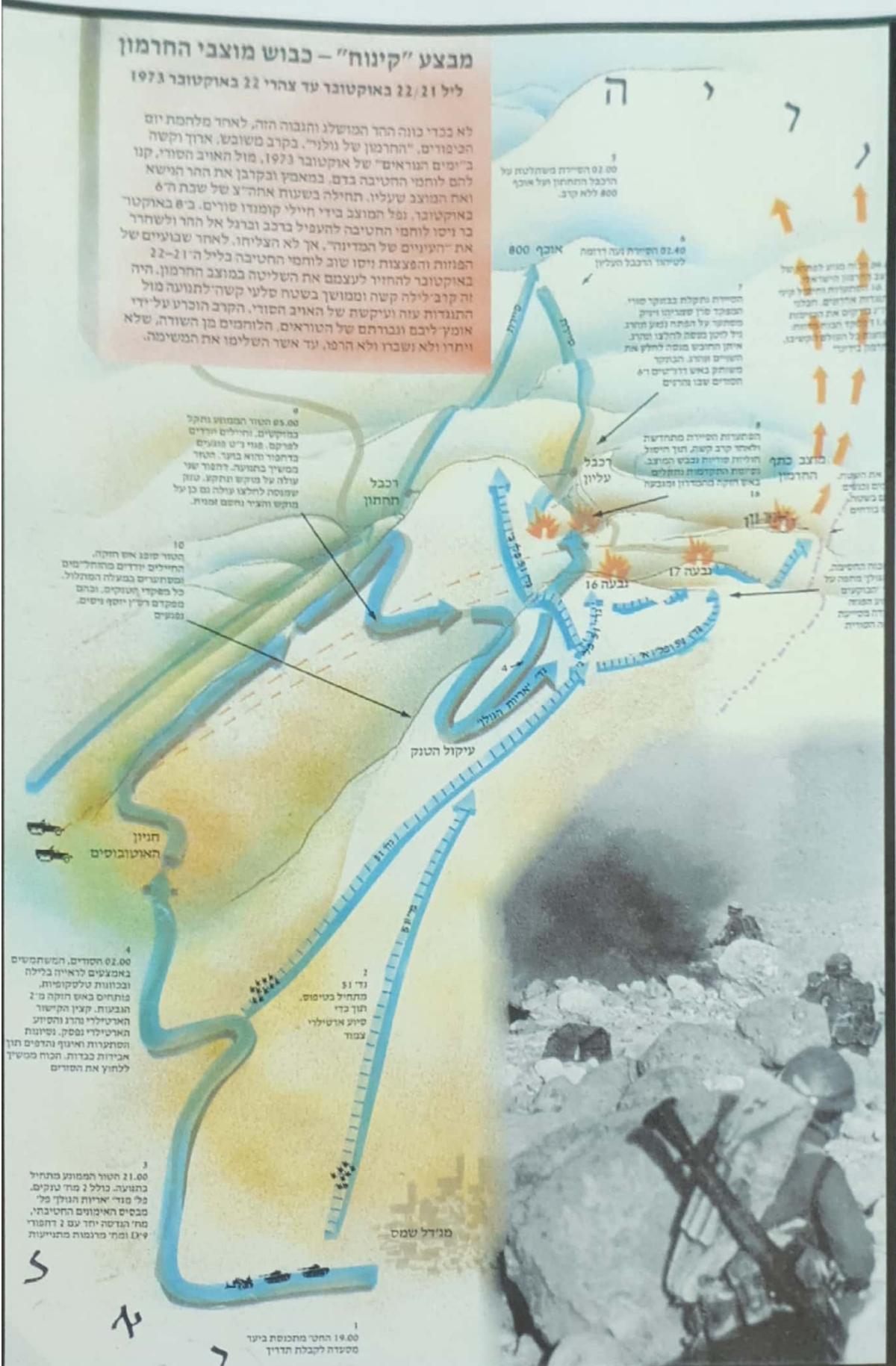

תרשים הקרב על החרמון – 22/10/1973

מג'או "הנאות" – כבושים מוצבי החרמון

הבעמַע קִינּוֹן - נָסְמֵחַ 1973

לא בכדי כויה ההר המושלג וחוגבה הוה, לאחר שלחמת ים
הבריטים. החרון נטה ווילר, בקרוב מושבע. ארך וקשת
ב' מים הנוראים' של אוקטובר 1973, מול האור חסוי, קנו
להם לתמי החביבה דם. באמצע ובקרבן את ההר הגישא
ואנה מהובג עליינו, החילה בשעות אהיה'ע של צה"ה
באוקטובר, נפל המוגב בז' חיל' קומפני טרים. ב' 8-10
בר' יוס' לחומי החטיבה על העופל בלבב ובוגל אל חור ולשדר
את ח'יעוינס של פטידי'ונד, אך לא הצליח. לאחר שבוגעים של
החותמה והפעצאות ייסו שוב לחומי החטיבה בלילה 21-22
באוקטובר להחזרו לעצם את הרשות במנובג הדר, וזה
וה קרב ליל' קשה וממושך בשעה סלע' קשה להזעקה מול
החותמה ועד ונוראים של הטראומים. הקרב הוכת עלי'יד
אוכם ר'ויא ונברחו ואהארם, עד אשר השלים את המשיכת.
וימרו ואל' ושבר זא האהארם, לא כהו השודה, שלא
וימר' לא כהו ההר המושלג וחוגבה הוה, לאחר שלחמת ים

הרקע לקרב על "העינויים של המדינה"

(22 באוקטובר 1973)

רבים מן המפקדים נפצעו ונרגעו. בין השאר נפצעו המח"ט אל"ם אמיר דרורי, מג"ד "הבוקעים הראשונים" סא"ל יודקה פلد, ומפקד כוח הטנקים, ונרגע מפקד הסירות רס"ן וייניק שמריחו. הלחימה הייתה איטית וקשה יותר מאשר בקרבות רבים אחרים של צה"ל בכלל ושל חטיבת גולני בפרט. הקרב על "העינויים של המדינה" הוכרע בזכות אומץ ליבם, עקשנותם ודבקותם במשימה של הטוראים – לוחמי גולני הפושטים. היו אלו "בני מסס", ויקטור רוט, אדמוני סיירור ואברהם איזוט – סמלים וטוראים עם "ציוון ופרלמן ואחד חזקיהו – כל עם ישראל" אשר הכריעו את הקרב. הם אלו "אשר ברימונים, בעוזים ובמקളים, הסתערו על המצודה בנפש טרופה ובעוג שכולו קראעים", הם אלו שהתמידו בלחימה למרות האבדות, הקשיים, העייפות, תנאי השטח הקשיים והתנודות האובי. הם "תפסו פיקוד", פינו נפגעים, דבקו במטרה והגיעו לשיאים מופלאים של אהות לוחמים. רק בשעות הבוקר של ה-22 באוקטובר 1973 הושלמה המשימה. 55 לוחמי החטיבה נפלו בדרך הארוכה והקשה לשחרור "העינויים של המדינה". 79 לוחמים נוספים נפצעו. יותר מ 16 שעות החלפו למנ הרגע (21 באוקטובר, שעה 00:19) בו סיכם המח"ט אמיר דרורי את התזריך ללוחמים בעיר מסעדה במילים: "הוTEL עליינו לשחרר את החרמון. עיני כל המדינה צופות בהם. להתראות לעלה", ועד לרגע הגдол (22 באוקטובר, שעה 00:11) בו שמעו את צילה צועק באלהות נרגש ונפעים – "החרמון בידי גולני! הקשייבו תחנות כל העולם!!!".

למעשה התרכזה הלחימה באובי הסורי, שהיא ערוֹך בעמדות טובות ושולטות בשטח נרחב מחוץ למוצב, במסגרת ארבע שעות אוור ל-22 באוקטובר 1973 מ-02:00 אחר חצות ועד 06:00 לפנות בוקר. הסורים שלטו עם מאות חיילי חי"ר וקומנדו בגיירה רחבה מ"רכל תחתון" במערב ועד "מוצב החרמון" במצרים, מ"עיקול הטנק" בדרום ועד "אוכף 800" בצפון, לרבות "גבעה 24", "המצוק", "רכבל עליון", "גבעה 16" ו"גבעה 17". מולם נלחמו כאריות, באומץ ובהתמדה שתי פלוגות מגודוד "אריות הגולן", כל לוחמי "הבוקעים הראשונים" בפיקוד יודקה פلد, לוחמי פלוגות הסיור (הפלס"ר) בפיקוד שMRIלה וייניק, וטור ממונע, שככל 7 טנקים בפיקוד רס"ן יוסף ניסים, פלוגה מבסיס הטירונים, מחלקת מרגמות מתנייעות ומחלקת הנדסה עם שני דחפורי "די-9".

"בדרכ אל היעד" (22 באוקטובר 1973)

لوוח הזמינים וסדר הפעולות והאירועים בקרב שניהלו לוחמי חטיבת גולני לשחרור מוצב החרמון היה: לאחר תדריך מפורט בעיר מסעדה, ו"קבוצת פקודות" למפקדים, החל גזרם הבוקעים הראשוני בטיפוס איטי ומיגע ככוח רגלי מגידל שמס לכיוון "עיקול הטנק". ב 21 באוקטובר בשעה 21:00 החל הטור הממנוע (הטנקים, החלילאים, הנגמ"שים והדחפורים) לנעו דרך חניון האוטובוסים לאזור "רכבל תחתון" לכיוון "עיקול הטנק". בו זמן קצר נעו לוחמי הסירות במהירות דרך "רכבל התחתון" לכיוון "אוכף 800".

מלחמת ים כיפור

הקרב על החרמון

"בדרכ אל היעד" – קרב החרמון (22 באוקטובר 1973)

לוח הזמנים וסדר הפעולות והאירועים בקרב שניהלו לוחמי חטיבת גולני לשחרור מוצב החרמון היה: לאחר תדריך מפורט בעיר מסעדה, ו"קבוצת פקודות" למפקדים, החל גזרו "הבוקעים הראשון" בטיפוס איטי ומיגע כוכב רגיל מגידל- שם לכיוון "עיקול הטנק". ב- 21 באוקטובר בשעה 00:21 החל הטור הממושע (טנקים, חול"מים נגמ"שים ודחפורים) לנעו דרכן חניון האוטובוסים לאזור "רכבל תחתון" לכיוון "עיקול הטנק". בו זמנית נעו לוחמי הסיירת במחירות דרך "רכבל תחתון" לכיוון "אוכף 800". בשעה 00:2 בלילה החל הקרב. כוח החוד של הגזר בפיקוד הסמג"ד ציון זיו, נתקל באש סורית עזה במחיצת הדרכין "עיקול הטנק" ל"גבעה 16". קצין הקישור הארטילרי נהרג, והסיוע הארטילרי הצמוד נפסק. חיילי פלוגה ג' ניסו להסתער ולאגף את הסורים (שהשתמשו באמצעים לראיית לילה ובכוננות טלקופיות), אך נהדפו וסבלו אבדות כבדות. החל תהליך ממושך של טיפול בפצועים ופינוי הנפגעים. באותה שעה משלטת פלוגת הסייר על "רכבל תחתון" ו"אוכף 800" ללא קרבות. בשעה 04:02 נעה הסיירת דרומה לטהור אזור המפתח של "רכבל עליון" כולל מוצב "המצוק" סמוך ל"רכבל עליון" נתקל כוח מפקד סיירת בבונקר סורי יורק אש. מפקד הסיירת,

רס"ן שמריהו יניך, הגשים בהתנהגו את הסיסמה "אחרי", הסתער ראשון אל עבר פתח הבונקר הסורי, אך נפצע וננהרג. גיל לוטן ניסה לחלצו וננהרג אף הוא. איתן החובש, שניסה לחץ את השניים, נהרג. לוחמי הסיירת האחרים שיתקפו באש רג"טים את הבונקר, ו- 01:06 לוחמים סורים נהרגו. לאחר פינוי הפצועים והנפגעים חידשה הסיירת את ההסתערות, ולאחר קרב קשה ביותר נכבש אזור "רכבל העליון" וה"מצוק". נסיוו התקדמות של לוחמי הסיירת נבלם באש חזקה מאוד מהמדרון ומ"גבעה 16".

ב- 22 באוקטובר בשעה 00:05 בבוקר, כkilometer לפני "עיקול הטנק" נתקל הטור הממושע במוקשים על הדרך. בשעה שחיליל פלוגת ההנדסה ניסו לפרק את המוקשים, נפגע הדחפור הראשון מפגז נ"ט, והדחפור השני עלה על מוקש ונתקע. טנק שני ניסה לחלצו עלה גם הוא על מוקש, והציר נחסם. כל מפקדי הטנקים נפצעו בזו אחר זו. חיילי הטור הממושע ירדו מן הצל"מים ופתחו בהסתערות במעלת התלול. באותה השעה בערך, מדרום – ל"גבעה 16" תוך כדי לחימה של צוותים, חוליות ובודדים בחיללים סורים שגילו התנגדות עזה ביותר, נפצעו המח"ט ומג"ד "הבוקעים הראשון", והפיקוד עבר לידי קצין האג"ם החטיבתי. הייתה זו שעה מכריעה בקרב הקשה, כאשר שני הצדדים הגיעו בו זמנית אל סף נקודת השבריה.

הלחימה על החרמון

פינוי נפגעים

כיבוש מוצב החרמון (בוקר 2 באוקטובר 1973)

וזו, לקראת שחר ה 22 באוקטובר 1973, גילו כנראה לוחמי חטיבת גולני, נושא תג העץ, מידיה נוספת של כוח סבל, עקשנות ועיקשות, התמדה ודבקות במטרה, ומתווך הכרת חשיבות המשימה ורצון אדיר המונע על ידי גאות יחידה מיוחדת במינה הצלicho לשבור לבסוף את ההתקנות הסורית ב"דרך אל היעד". פלוגת תגבורת מכוח החסימה, מגוזד אריות הגולן שנשלחה לשיער בפינוי הפצועים וההרוגים של גזר הבוקעים הראשוני, בסיווע הפגזה ארטילרית צמודה וכבדה – הצלicha ייחד עם לוחמי פלוגה א' של הגוזד להשתלט על אזור גבעה "17" למרחק של 600 מ' מן המוצב עצמו.

בשעה 00:00 החלו חיילים וקצינים סורים לנוטש את עמדותיהם ולנוס צפונה (חלקים נהרגו וחילקו נשבו אח"כ ע"י כוח דן פלוגתי של הצנחנים, שהתקדמו מכיוון צפון אל עבר מוצב החרמון). בשעה 00:09 כוורת מוצב החרמון ע"י חיילי גולני. חבלני פלוגת ההנדסה בדקו היטב את כל הכניסות מחשד למיקוש, וב 10:30:10 טוהר המוצב סופית. בשעה 00:11 הונפו סוף סוף דגל החטיבה ודגל המדינה במרומי המוצב הישראלי, ומפקד הכוח דוד צ' (כziele) דיווח מבלי להקפיד על כללי הדיבור בקשר: "יתחנות כל העולם הקשייבו, החרמון בידינו!!".

הנפת דגל מעל מוצב החרמון

גיאת יאיר מספר על הקרב בו נפל יוסי

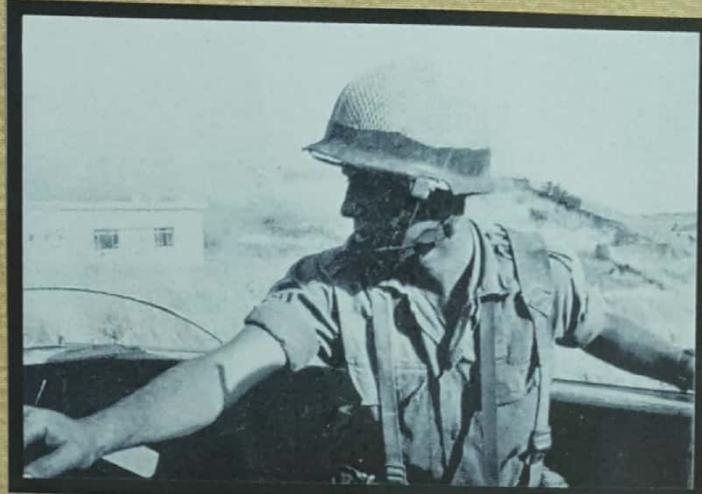
תשעה חודשים היויתי תחת פיקודו וחבל שرك תשעה. הכרתי אותו בזמן שמחלקה 1 הייתה בשיא יכולתה וכושרה. לא ספק הישג זה היה לזכותו.

הכל העריכו אותו הן בגלל שידע להיות חבר וeah לכל החברה והן משומש שהיה מפקד טוב ומיליה שלו אכן הייתה מתבצעת. הדבר אמר גם לגבי אימון הקיז, אשר עבדנו קשה והתאמנו. שעות רבות ביממה DAG שלא יחסר דבר למחלקה ובגללו השקיעו החברה את כל מה שהיא להם.

מגיע סוף האימון ואיתו סוף שירותו של יוסי בצה"ל.

ששה חודשים לאחר מכן פורצת מלחמה, וכבר ביום הראשון הראשוני כשנמצאנו ליד קונייטרה בעין זיוון הגיע יוסי: עם חגור, נשק וכובע פלדה, החבורה קיבלו אותו בהתלהבות עצומה. כשהכירו עברנו להתקפה היינו צרייכים לקחת יעד מבוצר בשם תל דהו. ההתרgesות הייתה עצומה, אבל יוסי שימש לנו דוגמא בהתנהגוינו, ובהתלהבותנו. עד שהגע הלילה בו טיפסנו על החרמון, יוסי היה בין הホールכים בראש הטור כשלפתע נקע אחד החבירה את רגלו. מכיוון שהוא חייל נשא על גבו את מכשיר הקשר קפץ אליו יוסי מיד ללח ממנו את המכשיר העמיסו על גבו והמשיך בעלייה.

הגע הרגע שבו נתקלנו והוא היה בין הראשונים הנפגעים לא ספק בגלל שתמיד שאף להיות קדימה ולשם דוגמא ומודת לחילאים.

יעקב שיינפלד, חבר של יוסי, מספר על תוכנותיו הטובות

ברצוני לתאר שתי תוכנות בולטות שאפיינו את יוסי
ואשר כולם יכולים ללמידה מהן: טוב ליבו ויסודותיו.

מהיום שהתחלנו לעבוד יחד בפיקוד על המחלקה ועד
היום שבו נפרד דרכנו – יום שחרורי, לא זכורה לי אפילו
פעם אחת שבה הטלתי על יוסי תפקיד כלשהו שלא
התבצע כראוי, או שלא התבצע כלל, והדבר אמרור לגבי
ימים של שלוחה מחד וימים של לחץ מתמיד ובלתי פוסק
מאידך.

אליה מביננו שמכירים את השירות הצבאי שבו נתנסינו,
যודעים היבט "ימי-לחץ" מהם ויודעים היבט מה קשה
להתגבר ולשאת בעול ביום שבחם החוט נמתח ונדמה
כי עומד הוא להיקרע בכל רגע. לא כולם מחזיקים מעמד
אבל מי שמחזיק מעמד ומקבל על עצמו אחריות לדאג
לכך שייחד עמו מחלוקת שלמה תחזיק מעמד, נקרא בעינו
"אחד מהטובים".

כזה היה יוסי.

אחרי נפילתו כאשר הרהרתי בתקופה בה עבדנו יחד,
ניסיתי לשחרר ולמוציא מקרה אחד ואפלו אחד בלבד
שבו הטלתי עליו תפקיד מסוים שהוא לא ביצע אותו
כהלכה, אולם לשווה.

במשך שירותו הכרתי חיילים והכרתי מפקדים, וברצוני
לציין כי סמל מחלוקת כיוסי זהו נכס לכל מחלוקת ולכל
מפקד מחלוקת.

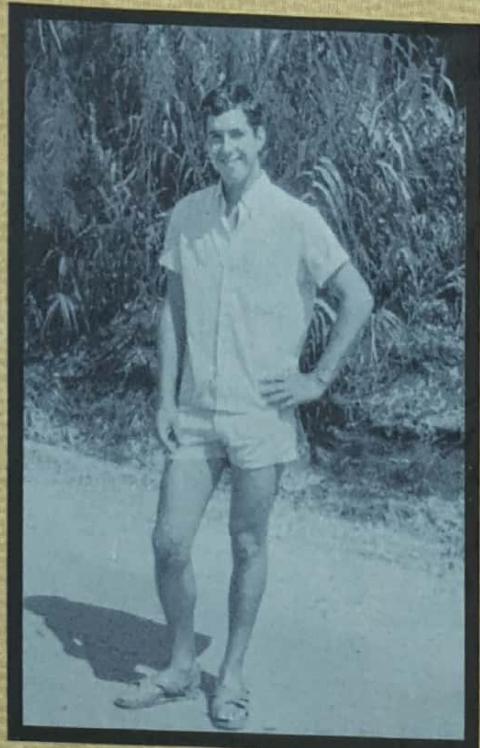
כאשר יוסי היה אומר לי "יהיה בסדר" ידעתי שאין לי
מה לבדוק, כי ישנו כבר מי שיפקח מי שיבדק וגם יתක
במקרה הצורך.

באחת מהתקימות בגבול הסורי בתקופה שלפני מלחמת
יום הכיפורים, הפגיזו הסורים את מוצבנו והצליכו

להנחתת במרכזו מספר פגזים. החילילים בפיקודו של יוסי
שהו בבודנקר ואילו אני בעמדת התצפית שמננה אסור
היה לילוז עד תום האש. אחד הפגזים נחת על ריכוז
הדלק של המוצב ולהבה אדירה התפרצה מאותו מקום.
הייה הכרח לכבות את הדלקה מיד. זאת מהסיבה
שהסורים ראו אותה למרחוק ויכלו לכוון את תותחיהם
לפיה למרכزو של המוצב, וכן מהסיבה שהאש התפשטה
לכוון מגוריינו והיתה סכנה שכל הציוויל עלה באש. יוסי
בעריכו את המצב לא חיכה לשום פקודה, יצא מיד
ראשון מהבודנקר ורצץ להפעיל את מטפי הכבוי בדרכו,
נחת פגז נוסף במוצב למרחק קצר ממנו וגרם לפציעתו
שבנס היה קלה. הוא מיד פונה לקבל טיפול רפואי
בעורף אולם עוד באותו הלילה, שב והופיע במוצב.

בהתנהגות מופתית זו, רכש את ליבה של המחלקה.

ביום האחרון למלחמה, לא שיחק לו מזלו – אותו המזל
שהצילו שנה קודם לכן מרסיסיו של הפג'ו הסורי, והוא
נפל בקרב על שחזור החרמון.

האגודה למחוז הוויל בישראל

ח' ח' ח' ח'

(30)

בשיות מעיל

מספר אישיות: 9476740-0-27766-121701
טלפון:

ג"ה

Finals week

23 ג' ג' אב ה'ס'ג ינ

(c) 1987-88

13.11.2015 2015 2015 2015

Nov 73 fish 122, 2011

2323

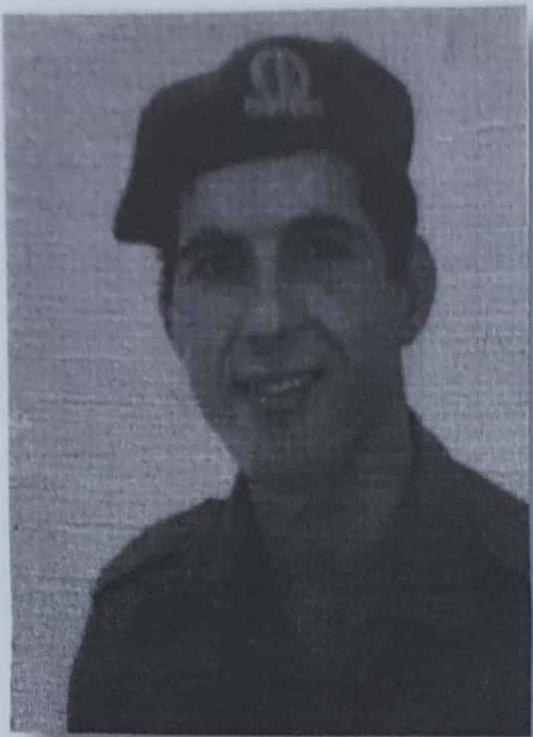
תלמוד תורה

בנין נס

July - 1977

ב-ב' (ב' ב') (ב' ב') (ב' ב') (ב' ב') (ב' ב') (ב' ב')

יוסף אבוטבול זיל

1950-1973

